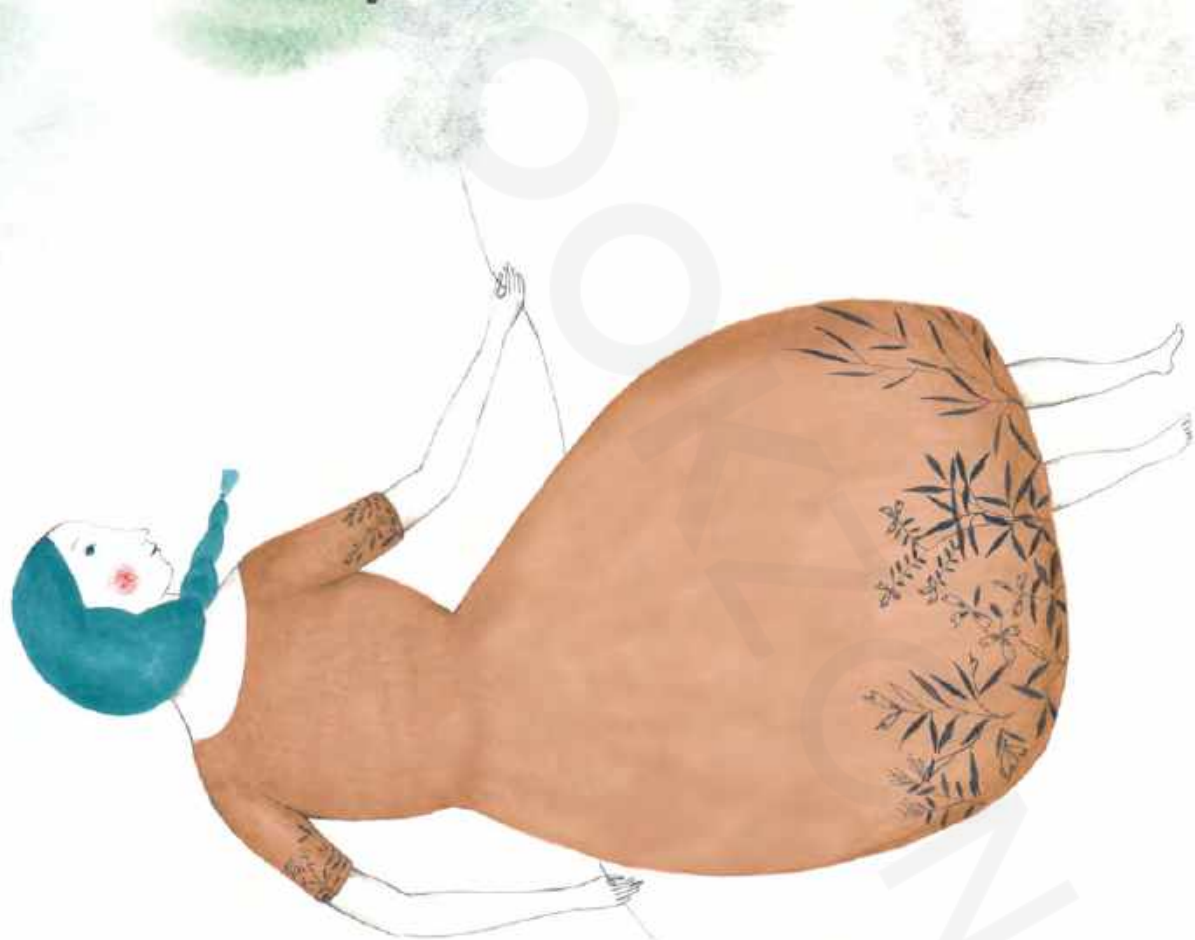

CĂTĂLINA MICIU

DESTINUL PRINȚESEI DE NOR

ilustrații de
CRISTINA BARSONY

Cuprins

Împărăția		7
Zmeiele		10
Cartea		14
Nora		18
Lupta		22
Miercuri		24
Cadoul		28
Întâlnirea		32
Porunca		38
Zborul		40

Părinților mei

BOOKZONE

— Caramel, mâine e miercuri, îi spuse Nora bunului ei prieten.

Zilele păreau că nu se termină niciodată în Împărăția Norilor. Nora domnea peste un regat de un alb lăptos și pufos ca vata pe băț. De îndată ce ajungeai acolo, te afundai cu tălpile într-un covor de nori moi și calzi. Nu era niciodată frig – asta pentru că Norei nu-i plăcea zăpada. Prefera, în schimbul ei, bucățele de nori pe care le cernea printr-o sită deasă, ca pentru făină, de câte ori avea chef să ningă. Nici nu folosea cuvântul ninsoare sau zăpadă, prefera noriceală.

De când se știa prințesă – cam dintotdeauna –, Nora îl avusese lângă ea pe Caramel. Ursul pufos, care mirosea a bomboane roz cu dungi albe sau ceva pe acolo, o ajuta ca toate să se întâmple în regat într-o ordine perfectă. Florile trebuiau pudrate cu pulbere de stele în fiecare miercuri a fiecărei luni – numai așa aveau să înflorească repede și să emane în jurul lor parfum de bucurie. Toate ființele

care trăiau în regat trebuiau hrănite în fiecare zi, când razele soarelui cădeau perfect perpendicular pe solul plin de nori. Nora însăși strângea bucăți de curcubeu cu care ursul ei drag hrănea orice vietate. Era vorba îndeosebi de păsări – particulele multicolore le ajutau să ciripească în armonie perfectă.

— Și tot mâine va veni și poșta. E prima zi din acest anotimp, răspunse cu bucurie în glas Caramel.

Într-adevăr, poșta venea cu vești o dată pe anotimp, cam de trei ori pe an. Nu știa nimeni, nici chiar prințesa, cine stabilise asta și mai ales cine împărțise anul din Împărăție în anotimpuri. Mai ales că nu ploua niciodată și nici temperatura nu varia – vremea era mereu potrivită, cât să alergi desculț pe pajiștile înnourate sau să arunci cu baloane umplute cu apă peste tot în jurul tău, fără să răcești.

Se poate ca împărțea asta a anului în trei – ca trei felii babane de pepene roșu – să fi fost rânduită de părinții Norei, dar e doar o presupunere. La fel cum am putea crede că delimitarea asta

a anului ar fi fost dată de schimbările culorii norilor. Ce-i drept, până și Caramel observase, când buna lui stăpână era numai o copilă, că norii cei pufoși, în reflexia lunii devin, dintr-un alb iaurtos, roșietici precum merele ionatane, și, mai apoi, albaștri-verzui, de parcă însăși marea s-ar fi reflectat în ei.

Dar ce vorbim noi aici și ne dăm cu părerea? Măine, norii vor lua o nouă culoare și Procolitsa va veni cu vești pentru un întreg anotimp.

Zmeiele

„Trebuie să mă întorc până în ora trei“, gândea Patanuș în timp ce se îndrepta spre locul de întâlnire cu ceilalți băieți. Dacă nu ar fi fost duminică – ultima duminică de vară –, ar mai fi rămas, dar așa, a doua zi urma să înceapă școala și maică-sa îl amenințase că nu-i mai dă voie la cinema dacă nu vine acasă la timp.

Trecuse vara și Patanuș se schimbase. În primul rând, se înălțase – nu mai era un băiețel, era băiat, și nu mai lăsa mătușile să-l pupe pe obraji la întâlnirile lunare din familie. Apoi, în mintea lui se petrecuse o schimbare. Parcă știa că va fi ultima oară când va înălța zmeie cu bunii lui prieteni – începea deja să se poarte ca un

adolescent și să lase joaca pentru cei mai mici. Totuși, avea deja 13 ani.

Vremea părea taman bună pentru zmeie. Vântul purta norii „ca pe rochițele fetelor“, se gândi băiatul bălai, semn că, într-adevăr, avusese loc o schimbare. La locul ales – pe pajiștea de lângă lac, la marginea drumului principal, prietenii lui cei mai buni – Valeriu și Miron – îl așteptau cu zmeiele colorate, gata să fie lansate pe cerul care, după zile de nori albicioși, reflecta vagi nuanțe de carmin, de parcă soarele din apusul de cu o seară în urmă picurase pe ei stropi de roșu.

— Măine începem școala, spuse Miron cu tristețe în glas.
— Dar azi avem o zi întreagă să lansăm zmeie și să prindem vântul în păr, adăugă entuziasmat Valeriu.

Felul de a fi al băieților reieșea din modul în care vorbeau. Numai Patanuș nu zicea nimic. Privea cerul schimbat în culori nemaivăzute și se uita lung după barza care făcea ture printre nori, de parcă juca leapșa. Nu era nici trist că avea să înceapă iarăși orele – portugheză, geometrie, civică, lectură universală, laboratoare –, dar nici încântat.

— Hai să le dăm drumul! Eu trebuie să fiu acasă la 3.

Acestea fuseseră singurele lui cuvinte, rostite molcom și fără emoție.

Zmeiele se lăsau duse de adiere în zigzaguri și îi trăgeau după ele pe cei trei prieteni. Băieții alergau și râdeau la unison. Chiar și Patanuș se lăsase antrenat în această cursă care nu își avea învingătorii pe pământ, ci în aer. Înfășura și desfășura sfoara care avea la capăt zmeul în carouri, cu o iscusință dobândită în mai bine de cinci ani. Și singurul gând care îi trecea prin cap era că venise vremea să învețe și pe altcineva să înalțe zmeie.

Cartea

Procolitsa, bărzoiiu alb cu o aripă argintie, avea, la început de anotimp roșiatic, teribila misiune de a reveni cu vești în Împărăție. Nimic neobișnuit – făcea asta de trei ori pe an, de fiecare dată când culoarea norilor se schimba –, dar de astă dată trebuia să aducă un cadou pentru prințesă. De fapt, nu știa ce cadou anume. Cert e că morocănosul urs, păzitorul și înlocuitorul părinților Norei, îi tot bătuse capul că miercurea asta va fi cu totul diferită de alte miercuri din alte anotimpuri și alți ani. Ei bine, Caramel credea că prințesa lui dragă avea să-și împlinească destinul. Cum? Asta nu știa exact.